

A close-up, black and white photograph of an elderly person's eye. The eye is the central focus, with a dark iris and a visible pupil. The surrounding skin is heavily wrinkled and textured, with fine lines and creases. The lighting is soft, highlighting the contours of the eye and the skin's texture. The overall mood is contemplative and evocative.

**DOOR
EENZAAMHEID
VERLATEN**

De heer R.

inkijkexemplaar

DOOR
EENZAAMHEID
VERLATEN

De heer R.

Eerste druk 2022
Copyright © De heer R.

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslagfoto Ton de Koning

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Sabine Mourits | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-54-6 | NUR 301, 402
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DOOR EENZAAMHEID VERLATEN

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voorwoord

Gelukkig ben ik voornamelijk door vrouwen opgevoed. Als kind en tijdens mijn jeugd was ik namelijk bijzonder ongelukkig met de mannen om mij heen. Ik zal hen niet specifiek bij naam noemen, omdat dit tot ongemakkelijke situaties kan leiden wanneer ik ze tegenkom, maar lange tijd vertrouwde ik mede dankzij hen, alleen mijn beide opa's en oom.

Ik schrijf 'mede dankzij hen', want de mannen die ik in het wild tegenkwam, konden er ook wat van. Zo was ik bijvoorbeeld een jaar of acht toen ik met mijn moeder naar de bakker liep en de bouwvakkers haar met een goedgetrainde 'fietfjieuw' nafloten. Om mijn moeders eer te verdedigen, draaide ik me om. Mijn moeder besloot anders. 'Niet doen, doorlopen,' zei ze en trok me mee de bakker in. Wat een sukkel was die mannen, dacht ik. Wat wilden ze nou met hun domme gefluit?

Als puber had ik, ondanks mijn ervaringen als kind, sterk de drang om mezelf in de mannenwereld te bewijzen. Het was in mijn hoofd een soort eerbetoon aan mijn moeder en oma, ik wilde ze laten zien dat ze mij goed hadden klaargestoomd voor alles wat er op mijn pad zou komen. Toch verbaasde het me hoeveel banaal gedrag ik om me heen zag. Op school, op de voetbalclub, tijdens een bijbaan, in de kroeg, het was overal. Eerst grinnikte ik dom mee, later maakte ik zelf ook grappen. Een belangrijke mannenwet was namelijk dat het scoren met een grap belangrijker was, dan het uitdragen van normen en waarden. Al bleef er na zo'n grap een gevoel van schaamte hangen. Dan hoorde ik de afkeuring van mijn oma of moeder, of ik beeldde me in dat de mannen aan tafel het over mijn zusje hadden. Ik

ging ervan uit dat anderen dat schaamtegevoel, net als ik, met zich meedroegen en dat we dit als in een soort stilzwijgende overeenkomst moesten trotseren. Alleen, hoe ouder ik werd, hoe meer ik voelde dat bij veel mannen de schaamte verdwenen was.

Rond mijn twintigste werd dit gevoel bevestigd. In de kroeg kwam ik met vrienden een van de mannen tegen die ik tijdens mijn jeugd van dichtbij had meegemaakt. Hij vond het nodig om een grove opmerking over mijn moeder te maken. Mijn vrienden lachten. Ik niet, ik was pislank. Hoe kon hij dit doen? Voorheen had ik vanwege de scheiding zelfs nog medelijden met hem gehad. Om mezelf kalm te houden, dacht ik aan Hans Teeuwen. Hij was destijds populair en volgens hem moest je alles kunnen zeggen. De man van de opmerking werd met de minuut lastiger en tot mijn vreugde wilden ook mijn vrienden van hem af. Zo zie ik hem nog zitten, alleen aan de bar, met een dronken rooie kop en een veel te grote bek waar niemand naar wilde luisteren.

Zijn opmerking is me helaas altijd bijgebleven. Later op de avond realiseerde ik me hoeveel ongevraagde onzin een jongen moest aanhoren om zichzelf te kunnen begeven in de zogeheten mannenwereld. Misschien heb ik dit boek uit wrok geschreven of juist om de schaamte van me af te schudden. Hoe dan ook, het boek staat vol met gebeurtenissen die ik heb meegemaakt en waar ik over heb gehoord. Vanwege de waanzin in de verhalen heb ik lang getwijfeld of ik het boek moest uitbrengen, maar uit respect voor de personen die zich aangesproken kunnen voelen, wilde ik het vooral wel doen. Als zij vinden dat alles zomaar mag worden gezegd of gedaan, moeten ze niet klagen als alles werd opgeschreven.

Kauwend op mijn kauwgompje stap ik Café de Slechterick binnen. Vroeger was dat stoer, nu waarschijnlijk nog, zoiets verandert niet.

Slechts een enkeling kijkt op om vervolgens rustig verder te praten. De ruggen en negerende blikken bezorgen me een kille rilling. Ik strompel naar de bar, wat links van het midden. Daar gooi ik mijn jas over een kruk. Deze plek is precies goed, hier komt het personeel het vaakst langs. Zij praten wel tegen mij.

‘Hé Tiny, hoe is het?’ De barman begroet me bij mijn bijnaam.

‘Goed, met jou?’

‘Met slechte mensen gaat het altijd goed, hè?’

‘Is het ...’ mompel ik, maar de barman is alweer weg. Hij schenkt een drankje in voor een vrouw met witgrijs haar en loopt naar zijn collega om d'r iets in het oor te fluisteren. Het is een lekker wijf dat hier naar mijn weten tot voor kort werkt. Ze heeft lang bruin haar, een platte buik, ronde tietjes en een iets breder, stevig kontje. Haar kledingstijl is bij de tijd: ze draagt namelijk een giletje. Als je dat tegenwoordig aantrekt, is het volgens mij altijd goed.

Ik bestudeer mijn eigen kleding: een bordeauxrood shirt met lange mouwen en een spijkerbroek met bruine gypsen.

‘Meisje, doe mij een biertje als je wil.’

Een gevuld glas plopt voor me neer.

‘Zet maar op naam van Martin Smits.’

Ze knikt, draait zich om en krabbelt wat op een kladblokje.

Ik grijns. Het bestellen heeft me in elk geval een eerste contact met dat lekkere wijf opgeleverd.

Een slok koude pils stroomt door mijn keel. Het kalmeert me. Het Amstellogo draai ik naar me toe en mezelf een kwartslag. De vloer, het meubilair en zelfs de muren tot aan de kozijnen, bijna alles is hier van hout. Over het bovenste deel van de wand, die overdag vaal beige is, ligt nu een zachtgele gloed. Dat komt van de kaarsen op de tafels. Daaraan zitten de mensen, nog even geïnteresseerd als zojuist met elkaar te keuvelen. Zelf heb ik zo ook ooit uren gezeten. Al heb ik geen idee meer waar we toen zolang over spraken. Ik weet alleen nog dat het warm was, bij dat kaarslicht.

Een frisse wind waait met drie jongens door de deuropening naar binnen. De kleinste, voorop, herken ik, hij heeft hier vroeger gewerkt. Het blonde ventje huppelt zowat naar de bar en kust zijn ex-collega's gedag, inclusief de barman. Zijn maten hobbelen achter hem aan. Een van hen, een lange slungel, knikt naar me en laat zich op een kruk zakken, terwijl de andere jongen net doet of hij me niet ziet. Het is zo'n gozer in een strak T-shirtje met een gemaakt stoppelbaardje en haar tot in zijn nek, een echte gladjanus.

De kleine geeft iedereen in de kroeg die hem aangaapt nog een handkus, waarvan de laatste gericht is aan mij, en gaat zitten. Het ventje draait zijn rug naar me toe en de jongens starten onderling een gesprek. Helaas kan ik niet verstaan waarover.

'I'm so excited!' klinkt het vrolijk door de kroeg. De meeste kroeggasten staan. De drank heeft hen losgemaakt. Sommigen staan zelfs dicht bij mij. Het is gek hoe ik vertrouwd raak met hun gezichten.

De barvrouw zet een biertje en een jenever voor me neer. 'Zeg schat, weet je nog op je eerste avond, toen we boven

waren? Ik zou je verwennen als je lief was geweest. Dat was onze afspraak, toch?’ roept de kleine jongen naast me.

‘Volgens mij was dat jouw afspraak. En jij zou jezelf als eerste uitkleden, maar je stond nog in je onderbroek.’

‘Lieverd, die kleertjes van jou moesten eerst uit. Ik bevredig een dame altijd eerst oraal. Zo toon ik respect en ik ben nou eenmaal een verdomd goede beffer.’

De gasten, de barman en het meisje lachen.

Ik grinnik mee. Eigenlijk vind ik het wel een vondst van dat ventje om achter dat mokkel aan te gaan.

‘Zeg meid, pak er anders een van mij,’ opper ik.

‘Nee, dank je. Ik ben aan het werk.’ Ze loopt naar de keuken.

Dan niet.

Ik gooi de jenever achterover. Het spul prikt in mijn strot. Het glaasje houd ik voor mijn neus en ik draai ermee rond om te zien hoe de laatste druppel door het glas danst. Die druppel zit daar heerlijk veilig. Het is de moeite niet waard om hem eruit te krijgen en hij kan alles zien, maar hoeft nergens aan mee te doen. Ideaal.

‘Waar zullen we heengaan met het team?’ hoor ik de aandachttrekker van het groepje zeggen. ‘Luxemburg? België? Of gewoon in Nederland blijven?’ Hij pakt pen en papier en noteert allerlei namen.

‘Jullie gaan een weekendje weg, mannen?’ vraag ik en ik richt mijn blik op de praatjesmaker.

‘Ja, om te voetballen en te zuipen met de jongens van ons oude jeugdelftal, ter ere van de mooie tijd waarin we nog dezelfde clubkleuren verdedigden.’ Het mannetje kijkt de gladjaker overdreven streng aan.

‘Ach, als je beter kan, moet je dat doen,’ reageert hij op zijn beurt kalm arrogant.

‘Vroeger gingen wij altijd met het eerste en het tweede elftal samen een weekendje weg, naar Nijmegen,’ zeg ik

vlug om ons gesprek nieuw leven in te blazen. ‘Vanaf daar konden we de stad in of zelfs naar de discotheek in Duitsland. ‘s Ochtends stonden we op met bier, ‘s middags gingen we biljarten en darten, en ‘s avonds op stap. Zo zopen we de klok rond.’

‘Tof,’ zegt het ventje droog.

Zijn reactie voelt als een doffe dreun tegen mijn slaap. Ik val stil en verslagen zie ik hoe de jongens zich weer naar elkaar toe buigen om een stuk zachter verder te praten. Stel NSB'ers. Waarom komen ze hun onzin verdomme in de kroeg bespreken als ze niet willen dat iemand zich met hen bemoeit?

Naast me komt een blond meisje staan. Het is zo'n type dat altijd je brave buurmeisje is geweest en plotseling groot is geworden. Ze bestelt een Wodka-Seven Up. Wanneer de barvrouw bukt om de fles te pakken, zetten haar billen haar spijkerbroek zo strak dat je er een beukenootje op kunt breken.

Ineens voel ik twee ogen op me branden. Op het moment dat ik opzij kijk, richt het buurmeisje haar blik naar voren. Ze kijkt verschrikt. Misschien moet ik haar op haar gemak stellen.

‘Het is ons jachtinstinct,’ zeg ik als grap.

Het meisje blijft voor zich uitstaren alsof ze doofstom is. Wat een arrogant rotkind!

De barvrouw zet de drankjes voor het meisje neer. Ze betaalt, pakt de glazen en loopt vlug weg.

Ach, dan kijk ik toch naar haar kontje ...

De pils drukt op mijn blaas. Bij de plasbakken is al een kerel bezig. Ik ga naast hem staan, haal mijn pik tevoorschijn en richt op de vlieg in de pot.

‘Jij klettert lekker door,’ zeg ik.

‘Ja, zuipen tot je nek kraakt, hè.’

‘Zo is het.’

Mijn buurman heeft er een boei van en de dunne slierten op zijn kop zitten achterover geplakt. Aan zijn slappe straal te horen, schat ik hem een jaartje of tien ouder dan ik, zo halverwege de vijftig.

Lauwe druppeltjes op mijn vingers.

De kerel naast me trekt door. Ik tik mijn pik af. Waarom ik dat doe weet ik niet, die druppel in mijn onderbroek komt er op de een of andere manier altijd.

Als ik terugkom, zwaai ik naar de barman. Hij ziet me niet. Ik klim op mijn kruk en steek mijn hand op. Weer niks. Waarom negeert die klootzak mij?

‘Shit, ik moet er vandoor,’ zegt de lange van het groepje.

‘Gezelligheid, kent geen tijd!’

Even achteloos als die kleine bij het binnenkomen kijkt hij me aan en loopt weg. De Eikel. Trouwens, die lange heeft gelijk. Ik heb het hier ook gehad.

Ik wacht tot het mokkel vrij is en vraag de rekening. Ze glimlacht. Ik wist het, dat jonge ding wil me, maar goed, volgende keer beter, vanavond heeft ze haar kans gehad.

Ik loop langs de lege tafeltjes naar de uitgang, trek mijn jas aan en stap de nacht in.

Ijzige druppels glinsteren op de straatstenen. Op mijn fiets peddel ik naar huis. Aan de hemel fonkelt de maan als een helderblauw oog met de schitteringen van de sterren om haar heen. Prachtig. Verdomme! Het stuur trekt alle kanten op, ik dender over straat en blijf met moeite over-eind. Verrek, ik moet opletten. Gelukkig is er niemand.

Bij de voordeur is het weer hetzelfde liedje als altijd. Na een hoop gefrot, lukt het me om de deur open te krijgen. Een zwart gat, vele malen donkerder dan de nacht, verschijnt. Ergens maakt het me bang, misschien omdat ik er

zo gemakkelijk in op kan gaan, al vind ik in dit huis ook mijn rust.

Ik laat het zwarte gat me opslokken, sla de deur achter me dicht en wring mijn poten uit mijn schoenen. Mijn lijf voelt loodzwaar. Rechts is de trap naar boven. Links de hal met de deur naar de woonkamer. Kom op, naar boven.

Ik hijs mezelf aan de trapleuning omhoog, bij iedere trede neemt de druk op mijn borst toe. Ik stop om op adem te komen en klauter verder. Linkerhand, rechterhand, linker-voet, rechtervoet, linkerhand, en door. Ik ben er!

Op de slaapkamer klap ik het licht aan en val op bed.

Jouw foto staat naast me op het nachtkastje. Je helderblauwe ogen kijken me onschuldig aan. Ik leg de lijst plat, draai me weer op mijn rug en sluit mijn ogen.

Met een diepe zucht probeer ik jou van me af te blazen. Denk aan vanavond. Denk aan vanavond. Die barvrouw, haar strakke reet, haar laatste blik. Zij lust hem graag. Je zal dat geile ding maar op je hebben zitten.

Mijn hand glipt mijn broek in. Ik ga door de zachte krullen en grijp mijn klamme worst vast. De barvrouw zit op me. Ze kriebelt met haar vingers door mijn borsthaar en op het moment dat ze zich schrap zet, voel ik mijn stijve pik in haar warme kutje glijden. Als een danseres begint het mokkel met haar heupen te bewegen. Ze gaat steeds een beetje sneller, net als mijn handpalm.

‘Ik wil je hard,’ fluistert het lekkere ding en ze zet nog een tandje bij. Haar tieten deinen voor mijn neus, haar billen klappen op mijn bovenbenen. Mijn pik knalt diep in haar. We kreunen.

Het wijf klampt zich aan me vast. ‘Neuk me harder!’ roept ze met een geïrriteerde stem.

Die stem? Nee, dit kan jij niet zijn!

Een pijnscheut schiet door mijn lul. Hij krimpt. De klappen

klinken luider en luider. Tieten drukken op mijn gezicht. Ik stik.

‘Harder!’ schreeuwt ze.

Ik wil roepen dat ze moet stoppen, ik heb er geen lucht voor. Het wijf blijft zonder genade op en neer knallen op mijn slappe pik en bij iedere knal voelt het of ze er met haar kutje harder in knijpt.

‘Laat me los!’ Wanhopig probeer ik de nimfomane van me af te slaan. Mijn handen wapperen door de lucht, mijn ogen schieten open. Het enige wat hier is, is het lege licht boven me. Met dat besef trekt de pijn in mijn piemel weg.

Kutzooi. Wat is er verdomme met me aan de hand? Ik kan niet eens meer normaal rukken na een avondje stappen.

Ik zet het fotolijstje weer rechtop en kijk je diep in de ogen. Ik wilde niet over jou fantaseren. Echt niet. Ik zou je nooit wat aandoen. Dat geloof je toch wel?